

Principy ETOLOGIE

2/0/0 Ko

Zakončení předmětu:

strukturované kolokvium

na základě společného **písemného testu**

(20 otevřených ot. s maximem 100 b.,

61-79 b. k rozpravě)

ETOLOGIE –

vědní obor zabývající se studiem chování a životními projevy živočichů převážně v jejich přirozeném prostředí.

Klade důraz na druhově specifické chování, adaptivnost a evoluci, klasifikuje a porovnává druhově a mezidruhově typické způsoby reakci při sledování jejich vývoje a dílčích biologických funkcí. Studuje zejména komunikační systémy zvířat, jejich interakce v sociálních vazbách příslušných společenstev, problém intra- a interdruhové agresivity.

Popisná (deskriptivní) x experimentální etologie

Hlavní oblasti etologie (ekoetologie, etofyziologie, neuroetologie, etoendokrinologie, etogenetika, fylogeneze a ontogeneze chování, humánní etologie /etologie člověka/)

Historie výzkumu chování

Aristoteles (384 – 322 př.n.l.) citlivá x rozumná duše, člověk obě

Tomáš Aquinský (1225 – 1274) - třetí pojem: appetitus naturalis

D. HUME (1711 – 1757), G.L.L. BUFFON (1717 – 1788) – zvířata nejsou stroje

H.S. REIMARUS - vrozené chování k zachování jedince.

Ch. Darwin, (J.B. Lamarck) – evoluční teorie, ale i vývoj chování

Předchází anekdotické období – FABRE, BREHM – antropomorfismy

Oblast experimentální zoopsychologie (pol. 19. stol.)

Na zač. 20. stol. – Evropa – kauzální příčiny pozorovaných jevů chování. Kritika behaviorizmu

C.O. WHITMAN, O. HEINROTH – srovnávací fylogenetická metoda v chování zvířat – etogramy příbuzných druhů – posun chování do oblasti biologických věd.

J. v. UEXKÜLL - vztahy mezi zvířaty a prostředím. Zvířata vnímají pouze část prostředí s "klíči" (podněty pro regulaci).

Ruská fyziologická škola – I.M. SEČENOV, I.P. PAVLOV – objektivní metody zkoumání mozku a psychických projevů.

Americká srovnávací psychologie – behaviorismus (B.F.Skinner)

Bezprostřední vznik etologie

Konrad LORENZ, Nikolaas TINBERGEN , Karl von FRISCH

– dlouhodobá orientace na jeden druh živočicha, popis celého chování – **etogram**.

Specifita etogramu – srovnání (hlavně vrozené projevy) s morfologickými taxonomickými znaky. Rozšíření oblasti etologie – nové výklady způsobů regulace instinktivního chování. 1973 Nobelova cena (za fyziologii)

Rozvoj sociobiologie – W.D. Hamilton, J.M. Smith, E.O. Wilson (60. až 80. léta min. stol.)

Neuroetologie

Česká etologie – roztržštěná, jednotlivci

Studijní literatura:

Novacký, M., Czako, M.: Základy etologie. SPN Blava 1987

Gaisler, J.: Základy etologie. SPN Praha 1988

Veselovský, Z.: Chováme se jako zvířata? Panorama Praha 1992

Lorenz K.: Základy etologie. Academia Praha 1993

Franck, D.: Etologie. UK Praha 1996

Veselovský, Z.: Etologie. Biologie chování zvířat. Academia Praha 2005

Uhlenbroek, Ch. (ed.): Animal Life. Dorl. Kindersley Limit. 2008

Uhlenbroeková, Ch.: Život zvířat. KK Praha, 2009

Studijní literatura (abecedně):

Franck, D., 1996: Etologie. UK Praha.

Gaisler, J., 1988: Základy etologie. SPN Praha.

Lorenz K., 1993: Základy etologie. Academia Praha.

Novacký, M., Czako, M., 1987: Základy etologie. SPN Blava.

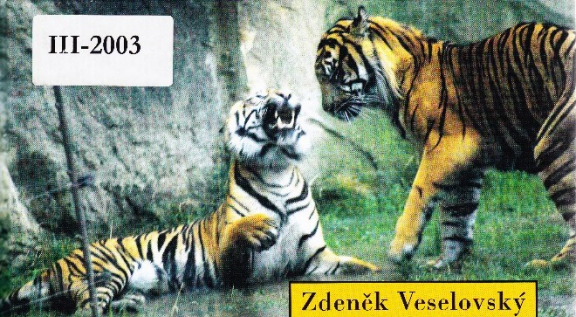
Veselovský, Z., 1992: Chováme se jako zvířata? Panorama Praha.

Veselovský, Z., 2005: Etologie. Biologie chování zvířat. Academia Praha.

Uhlenbroek, Ch. (ed.), 2008: Animal Life. Dorl. Kindersley Limit.

Uhlenbroeková, Ch., 2009: Život zvířat. KK Praha.

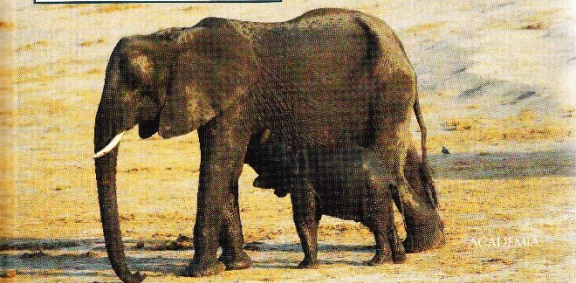
III-2003

Zdeněk Veselovský

ETOLOGIE

Biologie chování zvířat

ACADEMIA

III - 2468

ZIVOT ZVÍŘAT

CHARLOTTE UHLENBROEKOVÁ

Zdeněk Veselovský / CHOVÁME SE JAKO ZVÍŘATA?

Zdeněk Veselovský

CHOVÁME SE JAKO ZVÍŘATA?

PANORAMA
PRAHA

OBRAZOVÝ PRŮVODCE SVĚTEM ZVÍŘAT A JEJICH CHOVÁNÍ

KNIŽNÍ KLUB

ETOLOGIE

DIERK FRÄNCK

UNIVERZITA
KARLOVA
VYDAVATELSTVÍ
KAROLINUM

Pojem chování:

aktivní adaptace živých systémů k měnícím se podmínkám prostředí.

Aktivní adaptací rozumíme komplex všech pohybových funkcí organismu.

Odlišnosti: 1. integrační akt, účastní se celý organismus

2. jev s mimořádnou různorodostí

3. stálost určitých konstant – aktivní přizpůsobení

Popis chování:

1. popis schématu pohybu končetin

2. opis prostřednictvím důsledku.

Kategorizace a klasifikace etologie – nejčastější hledisko:

a) funkční k. – podle funkcí, podle adaptačního významu

b) kauzální k. – výsledek společných příčin nebo faktorů

Podle prostředí: **1. ve volné přírodě** (podřízení se cíli v terénu) – **pozorování**

a) pohyb – zvyk zvířat, přizpůsobení

b) úkryty – stany

c) posedy pro místa s pravidelnou návštěvou

d) dopravní prostředky – omezeně v našich podmínkách

e) úteková vzdálenost

f) rozlišování zvířat ve skupině – značkování v societách

Písemné záznamy, diktafon (magnetofon), video (film), moderní záznamové aparatury (telemetrie)

2. v polopřirozených podmínkách – pozorování, srovnávání

– zvířata v zajetí (srovnání s činností v přirozených podmínkách – pes)

– ochočená zvířata volně žijící

3. v laboratorních podmínkách – experimenty výhody: směřování

Záznamové aparatury – podmínky užití

a) metodika musí odpovídat zkoumanému problému

b) metoda musí sledovat ten specifický projev (nevýhoda: různorodost exper.)

c) nutnost kontroly podnětu

d) opakovatelnost výsledků

Studium vrozených i naučených projevů chování – různé metodické postupy, technické prostředky (experimentální práce).

vlastnosti receptivních projevů

Metody měření: I. Metody bez uplatnění učení

- a) preferenční – upřednostňovací
- b) zkoušky podnětu – reakce na podnět

II. Metody předpokládající nácvik

- a) podmiňování-vhodná odpověď-odměna
- b) diskriminační-rozlišení podnětů za odměnu

vlastnosti reaktivních projevů

Metody měření: I. Měření motivačních procesů

- a) měření všeobecné spontánní aktivity
- b) metody výběru – několikanásobné deprivace, výběr
- c) obstrukční metody – překonání překážky

II. Měření procesů učení

- a) bludiště
- b) Skinnerova metoda – volba s odměnou
- c) metoda problému – vyřešení otevírání

III. Měření inteligenčních schopností zvířat – počet, barva, ...

Metody měření individuálních vlastností – metoda habituačního testu
významný projev chování v rámci obeznání nového prostředí a
následné adaptace

Vlivy sociální izolace a deprivace – různé podmínky izolace zvířat
(rozdílná délka) v různé fázi ontogenetického vývoje.

Podmínka: **sociální zvířata**, ne solitérní

Metoda Kašpar Hauser

- I. stupeň – vývoj od uměle oplodněného vajíčka bez kontaktu s rodiči
- II. stupeň – izolace těsně po narození
- III. stupeň – izolace od začátku činnosti příslušných orgánů

Vrozené chování (instinktivní)

Dědičný základ – druhově charakteristické.

Kromě nich – nižší úroveň vrozených mechanismů.

Alleho stupnice instinktivního chování

1. slabě organizované odpovědi (zvířata bez nervové soust.)
2. reflexní reakce
3. kinezy - orto-, klino- nejjednodušší kineze – panožkový pohyb – neorientované ch.
4. tropizmy (taxe) – orientované odpovědi – fobotaxe, podle podnětu, podle směru
5. vlastní instinktivní chování

Pohybové projevy – modernější dělení

- A) reflexy (pevná vazba na podnět) B) taxie (i bez vazby na podn.)
C) vrozené vzorce chování (i složité s centrálním řízením)

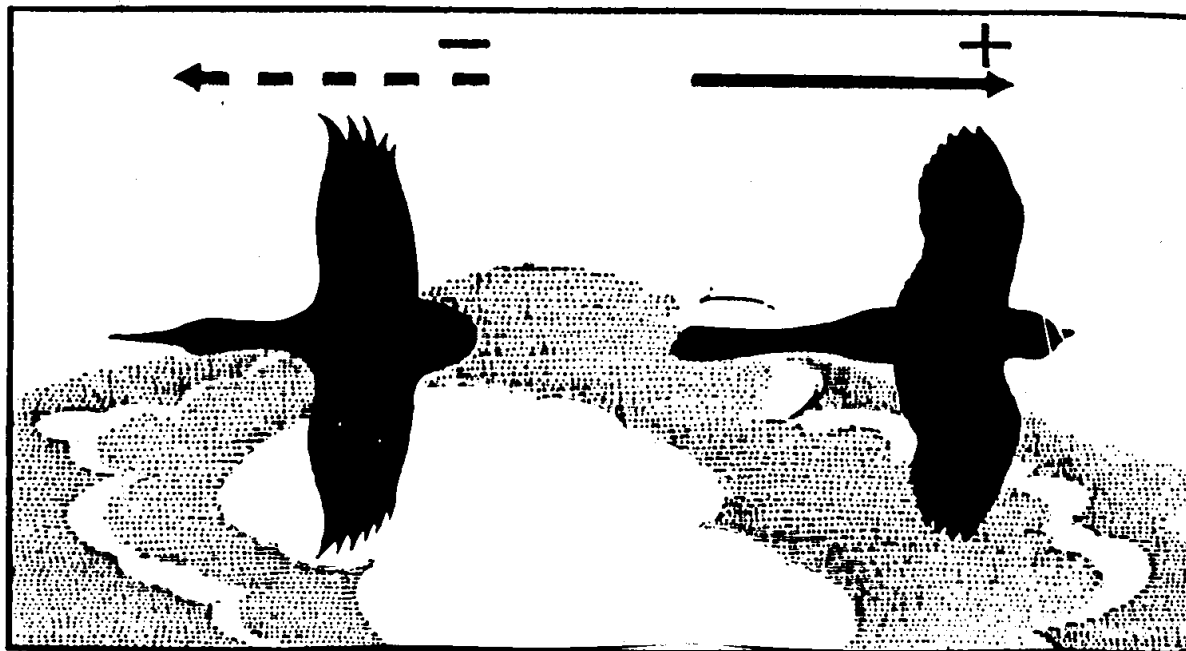
Výzkum etologie v přirozených podmínkách → **vrozené mechanismy chování**

1. vrozený instinktivní projev je vyvolán vždy konkrétním podnětem a jeho vjemem – tzv. **podněťová situace**
2. určité složky instinktivního podnětu následují ve stejném pořadí
3. instinktivní projevy jsou druhově charakteristické

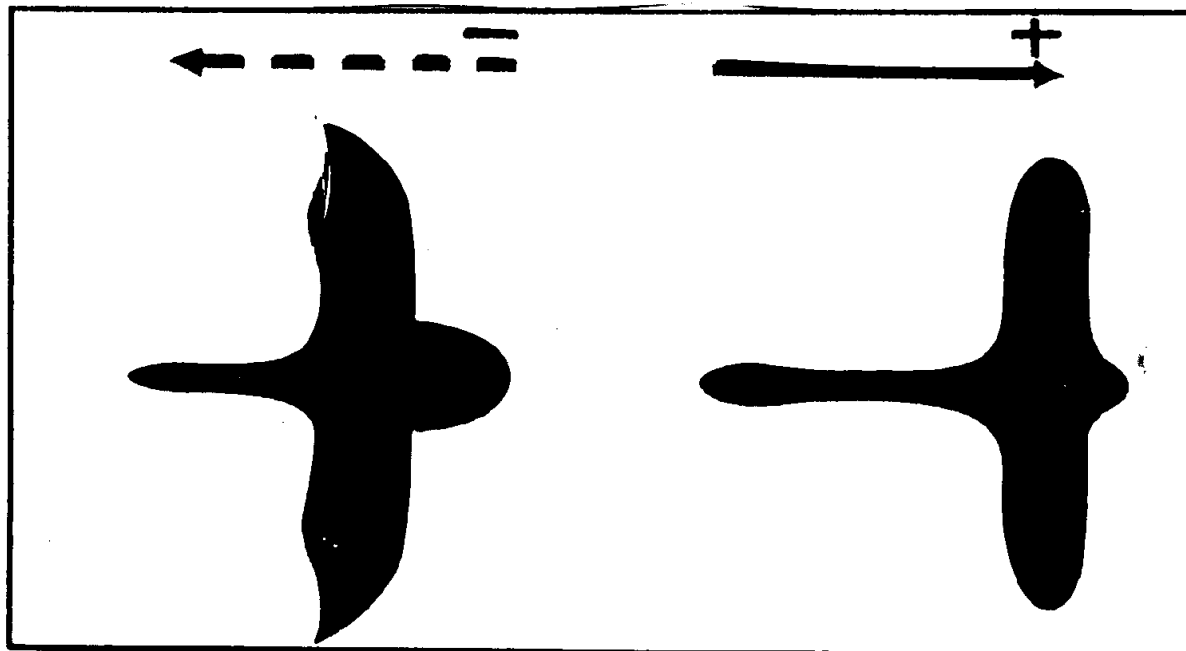
Ověřování terénních poznatků v experimentální práci:

zvíře reaguje na určité znaky – **klíče, klíčové podněty** (atrapy – dravci, koljuška)

Kachna,
kormorán

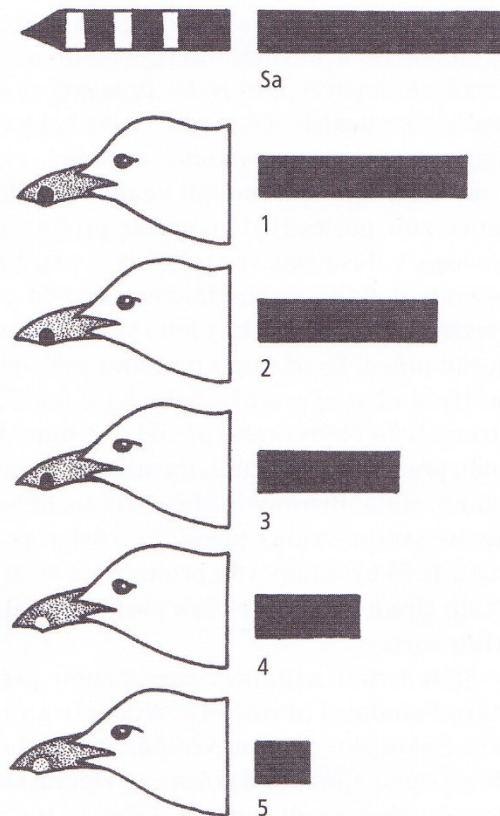
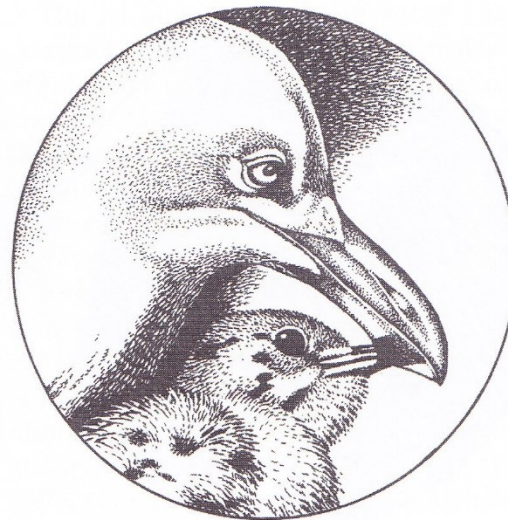
Jestřáb

Klíčové podněty:

vizuální (zrakové)
velmi časté a známé

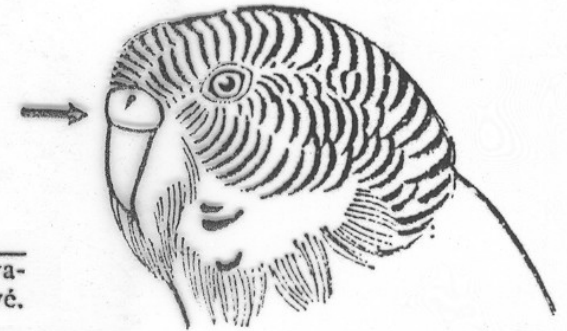
Obr. 10 Malá mláďata racků stříbřitých (*Larus argentatus*) žebrají rodičům potravu tak, že je klovou do jasně červené skvrny na dolní čelisti žlutého zobáku. Tinbergen (1963) na základě mnoha pokusů zjistil, že mláďata nejlépe reagují na žlutý zobák s červenou skvrnou (1), méně na žlutý zobák s černou skvrnou (2), ještě méně na zobák s modrou skvrnou (3) a nejméně na žlutý zobák s bílou (4) či žlutou skvrnou (5). Jako neúčinnější se ukázala nadnormální atrapa (Sa) – prostá tyčinka červené a bíle proužkovaná, které mláďata dávala přednost i před normálně zbarveným zobákem

Při pokusech s mláďaty krmivých ptáků se přišlo na to, že žebrají i na atrapy, které se matce vůbec nepodobají. Ukázalo se však, že mají vrozen velikostní poměr mezi matčíným tělem a její hlavou. Na horním obrázku mláďata žebrají směrem nalevo, protože pravá „hlava“ je k tělu příliš velká. Na dolním obrázku žebrají naopak napravo, protože levá „hlava“ je v poměru k tělu příliš malá. — Podle N. Tinbergena (1965)

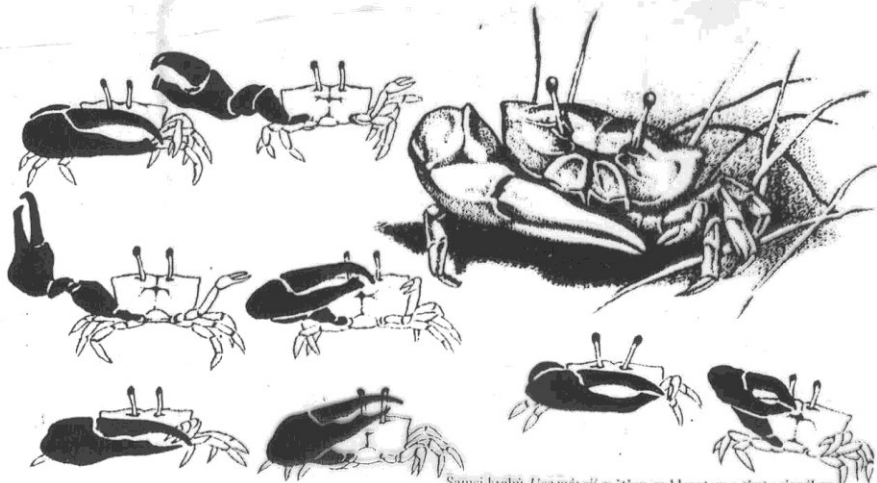

Samec červenky (*Erithacus rubecula*) reaguje útokem i na pouhý chomáček rezavého perí z hrudi. — Podle D. Lácka (1943)

Příklady mnohých dalších v následujícím textu

Jedinci různého pohlaví se u andulek (*Melopsithacus undulatus*) poznávají podle různého zbarvení ozobí: samec má ozobí modré, samice hnědavé.

Samci krabů *Uca* mávají zvětšeným klepetem a tímto signálem si namlouvají samiči. Způsob kvání klepetem se proto u jednotlivých druhů výrazně liší

Klíčové podněty:

akustické (sluchové)

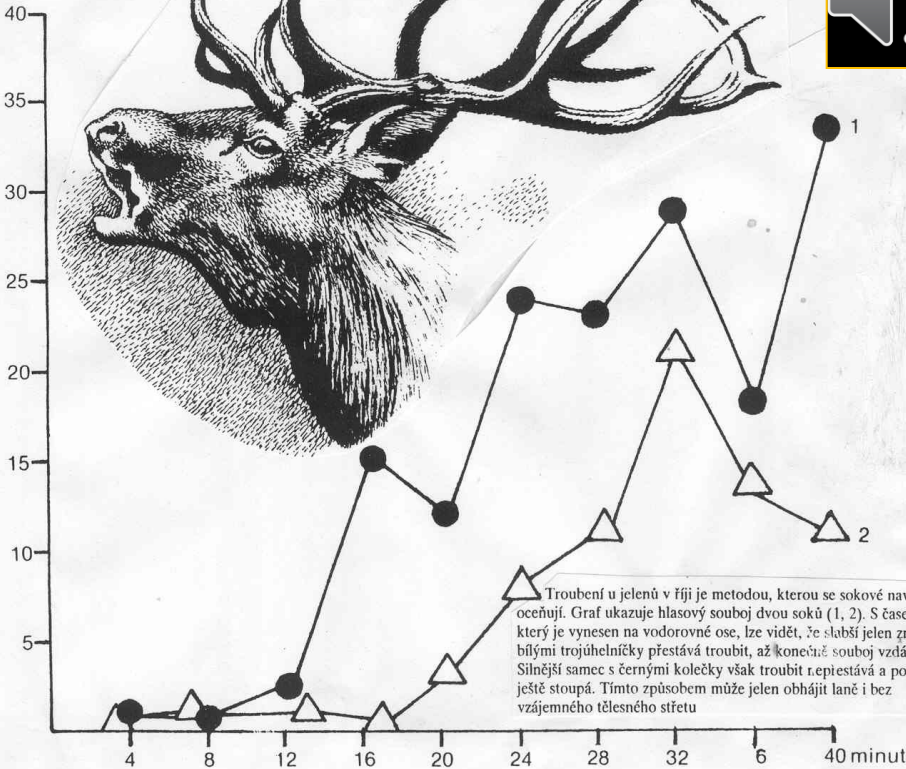
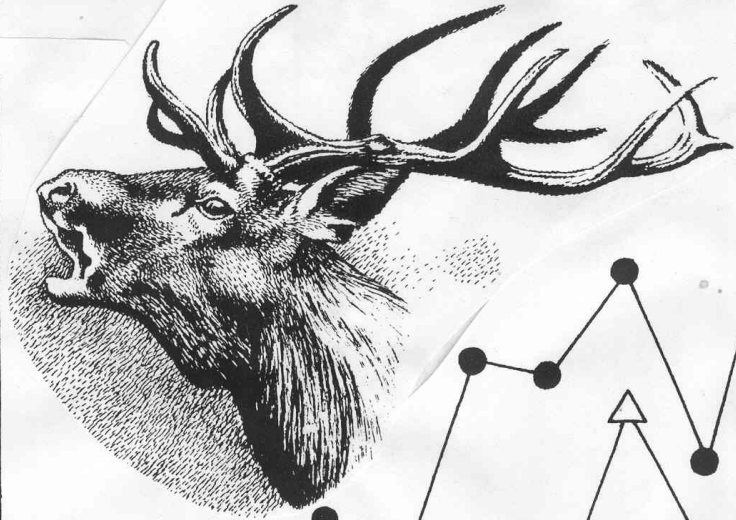
Opět časté (obtížně prezentovatelné)

– zpěv ptáků (srovnej námluvy mnohých pěvců a jeřábů, účel)

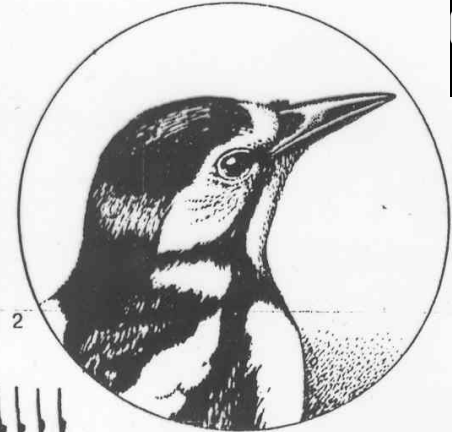
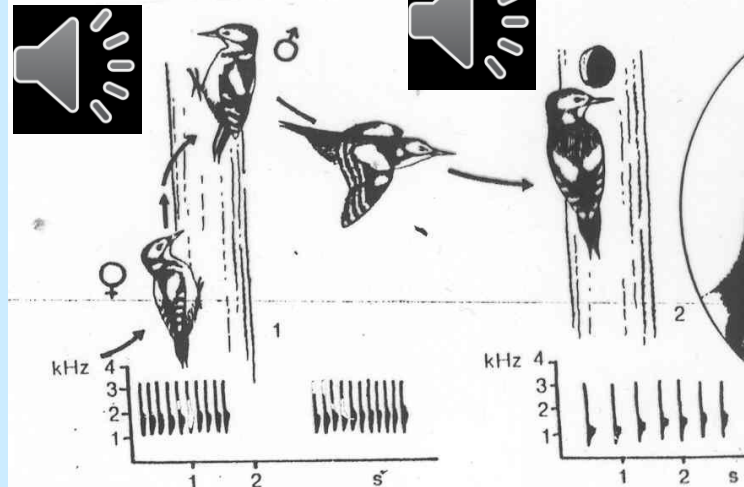
– troubení jelenů

– echolokace netopýrů a kytovců

a mnohé další

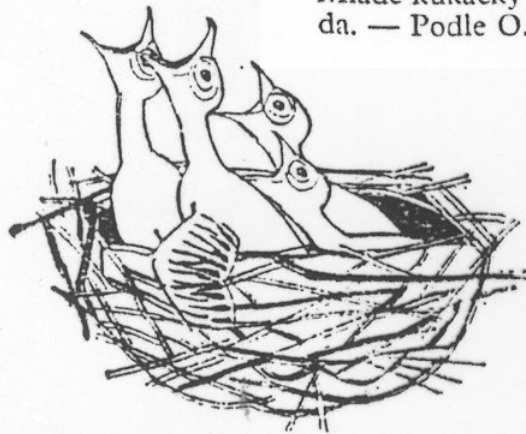
Troubení u jelenů v říji je metodou, kterou se sokové navzájem oceňují. Graf ukazuje hlasový soubor dvou soků (1, 2). S časem, který je vyneseno na vodorovné ose, lze vidět, že slabší jelen značený bílými trojúhelníčky přestává troubit, až konečně soubor vzdá. Silnější samec s černými kolečky však troubit nepřestává a počet ještě stoupá. Tímto způsobem může jelen obhájit laně i bez vzájemného tělesného střetu

■ Strakapoud velký (*Picoides major*) označuje teritorium bubením na duté, suché, dobře rezonující větve. Jedno bubení se skládá z 5 až 20 prudkých úderů (1). Když přiláká samici, láká ji do vytesané dutiny pomalejším demonstrativním tukáním (2)

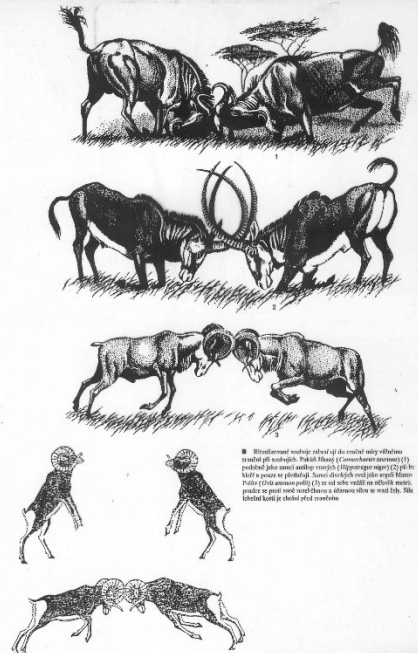
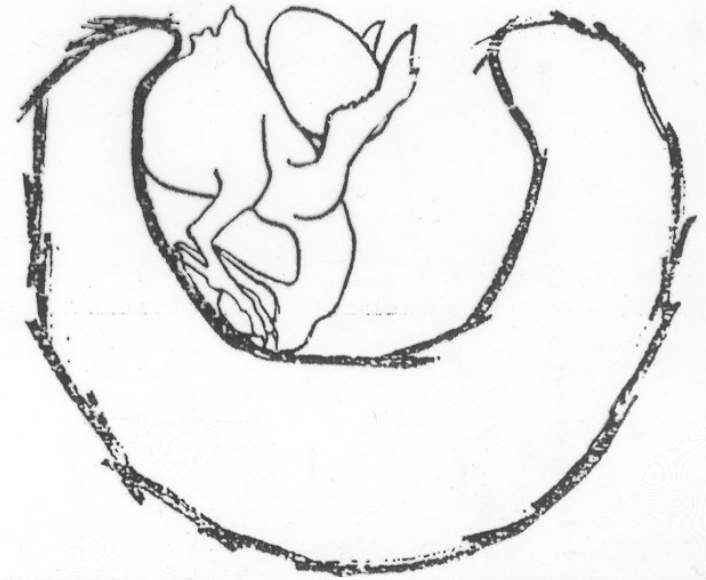
Klíčové podněty:

dotykové (taktilní)
(vizuální)

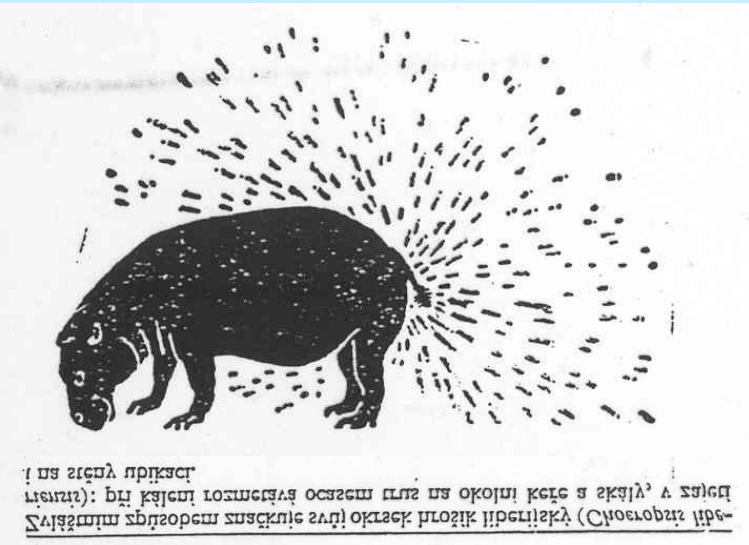
Mláďde kukačky obecné (*Cuculus canorus*) vyhazuje vajíčka hostitelů z hnízda. — Podle O. Heinrotha (1938)

Čerstvě vylhlá mláďata krmivých ptáků žebrají o potravu, ačkoliv dosud nemají otevřené oči. Reagují na lehký otřes, který je způsoben dosednutím rodiče na okraj hnízda. Pokusně lze vyvolat tuto reakci lehkým klepnutím do hnízda. Zpočátku mláďata reagují pouze na toto zachvění a hlavu vztyčují kolmo nahoru. Když se jim však otevřou oči, žebrají jen tím směrem, odkud přilétá rodič s potravou. — Podle N. Tinbergena (1939)

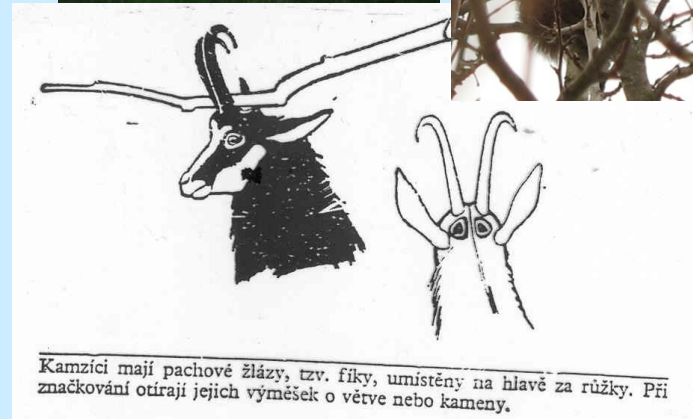
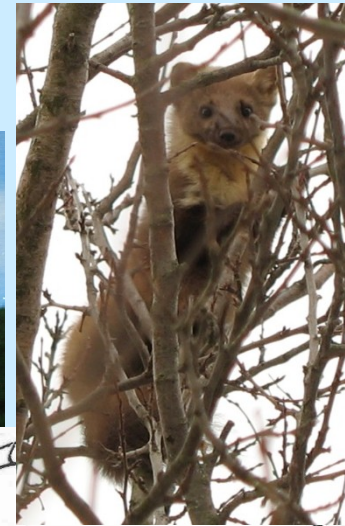
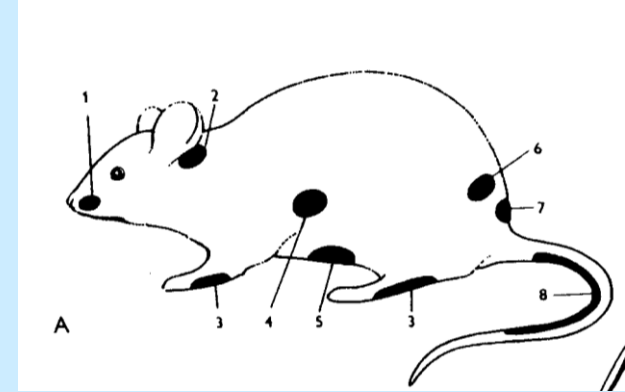

■ Mláďata kukačky obecné (Cuculus canorus) reagují na lehký otřes způsobený dosednutím rodiče na okraj hnízda. (1) reakce jako uvnitř hnízda, (2) reakce jako uvnitř hnízda, (3) reakce jako uvnitř hnízda, (4) reakce jako uvnitř hnízda, (5) reakce jako uvnitř hnízda. (Podle N. Tinbergena (1939))

Klíčové podněty: **chemické**

- a) výměšky
- b) žlázy

Kuna lesní (*Martes martes*) otírá při značkování výměšek podocasních pachových žláz o větve stromů, pařezy nebo kameny.

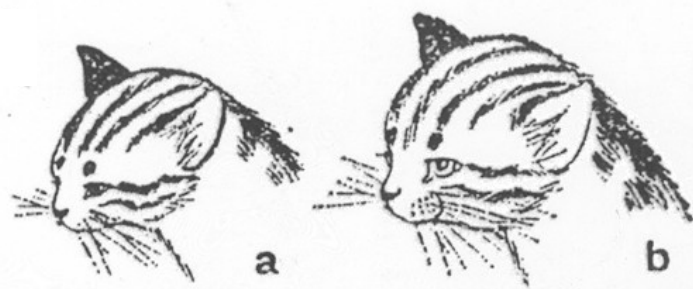
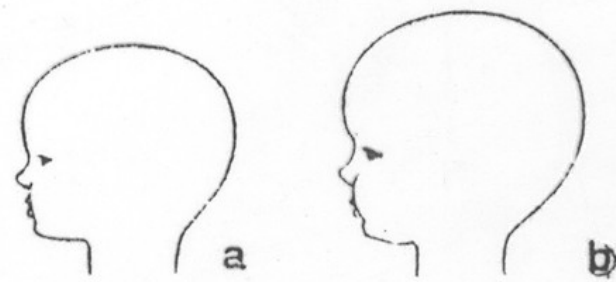
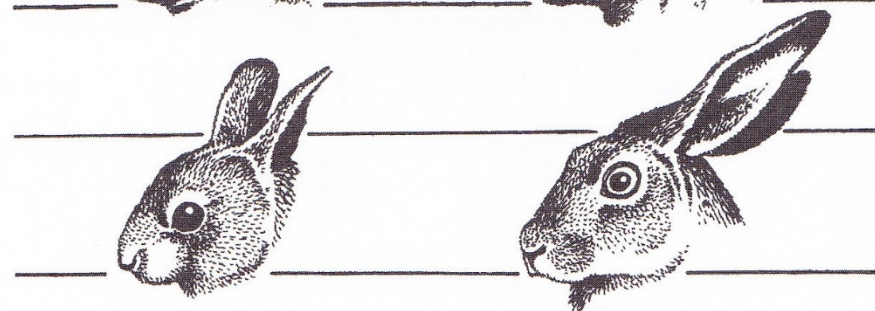
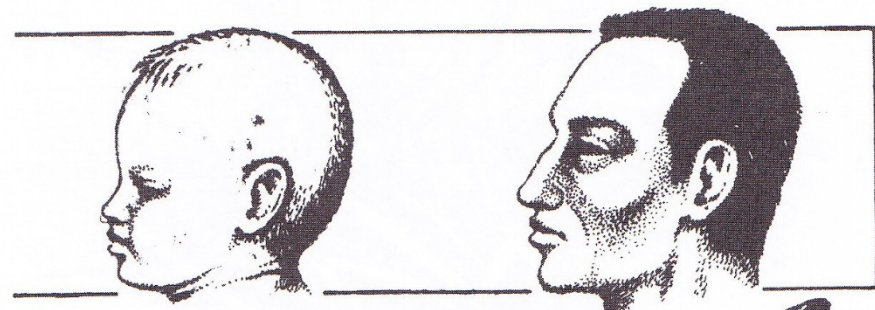
Klíčové podněty (shrnutí):
vizuální (zrakové)
akustické (sluchové)
dotykové (taktilní)
chemické

Předčasně narozené dítě je schopno šplhat po šňůře

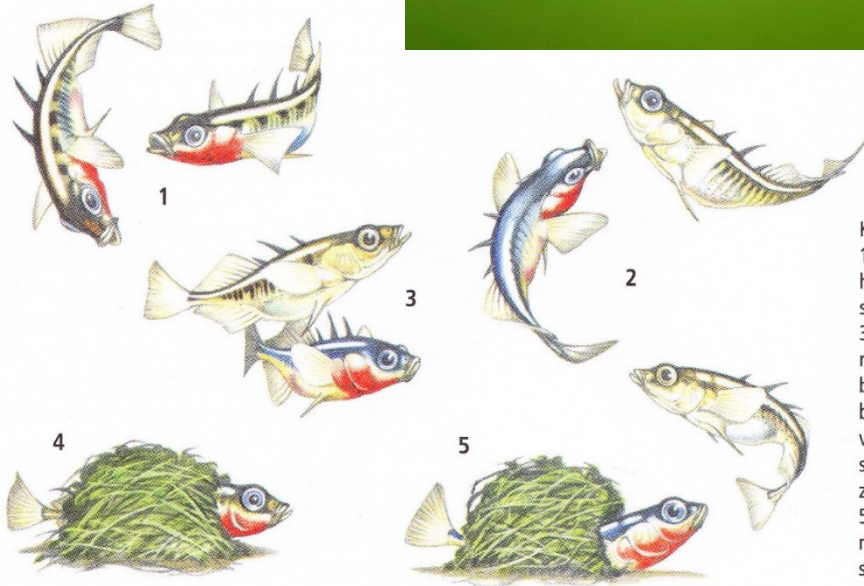
Další příklady klíčových podnětů

Obr. 22 Slavné Lorenzovo dětské schéma dokazuje vrozené symboly dětí, které přenášíme i na zvířata

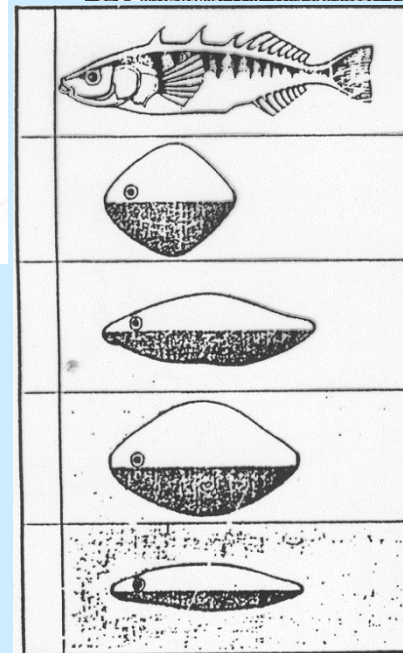
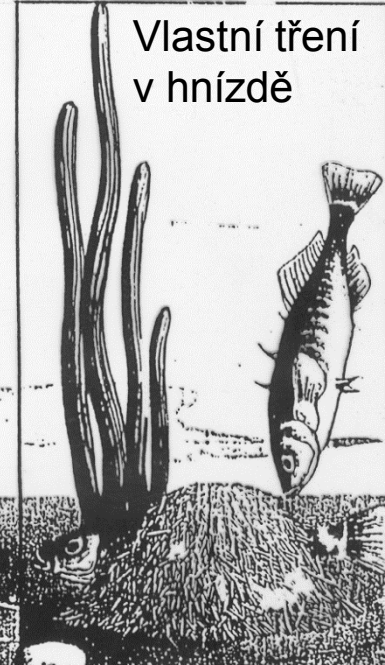
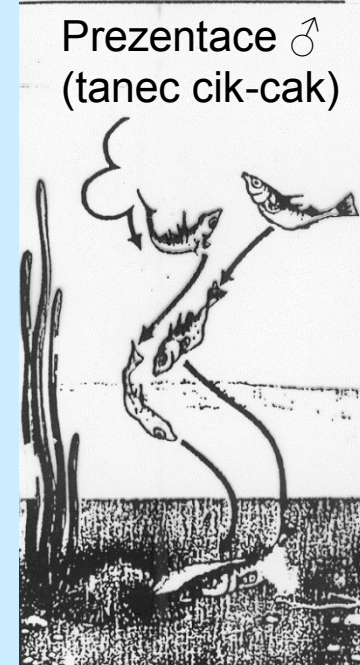

Hlava dítěte a kotěte ve skutečných proporcích (a) je zesílením znaků zidealizována (b). Většině se více líbí b.

Klíčové podněty v rozmnožování
koljušky tříostné
 (červený krk vers.
 zaoblené břicho

Koljuška tříostná:
 1) dva samci si hrozí, 2) samec láká samici k vytření, 3) samice má jikrami naplněné břicho, samec má břicho jasně červené, 4) samec si slepuje hnízdo z vodních rostlin, 5) samec láká samici k hnízdu a snesené jikry oplodní

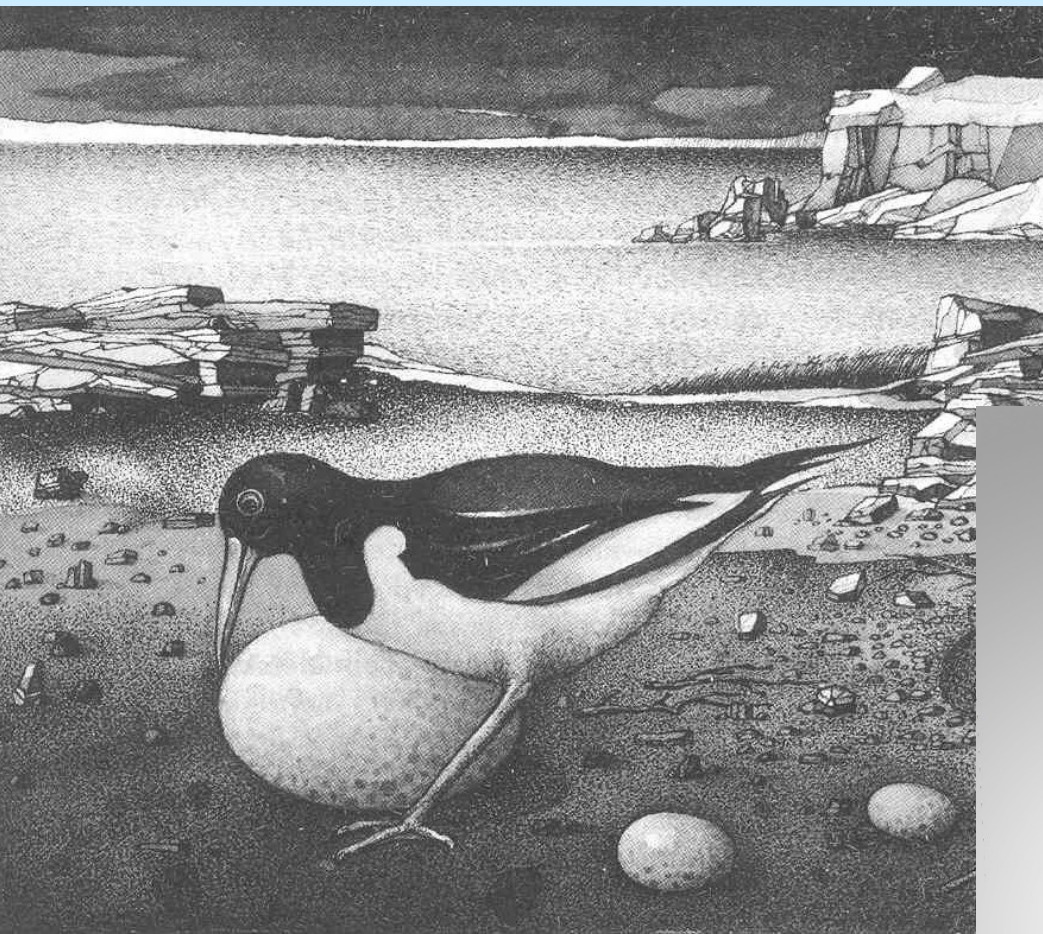

Různé atrapy
 s reakcí koljušky
 v průběhu
 rozmnožování

Teorie klíčového podnětu –
 zjednodušení, většinou více – sumarizace
 Při větším počtu podnětů –
 řetězová posloupnost vyvolávající reakce
 – **instinktivní automatismy.**

Příklad: včela a květ – sled různých podnětů (chemický→vizuální→takilní→chuťový)

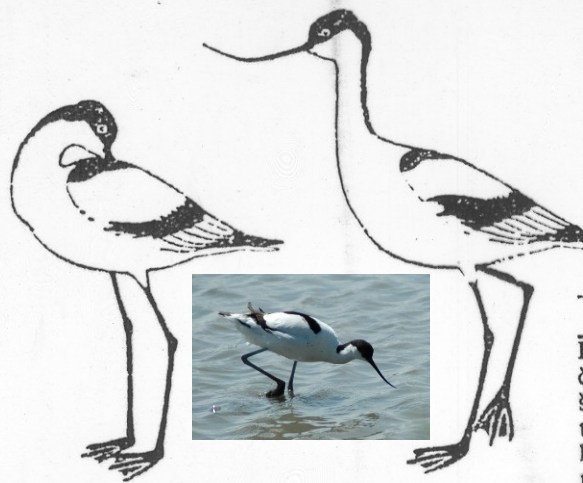
Nepřiměřenost podnětů – upřednostnění barevnějších, kontrastnějších i větších (velikostně, početně) předmětů → **nadoptimální klíčové podněty** – přirozené zabezpečení sociálních interakcí a úspěšného zabezpečení rozmnožování (vzpomeň křeček a černá skvrna na hrudi).

Ústřičník velký,
jeho vejce

Přeskokové ch. – dvě stejně zaměřené aktivity

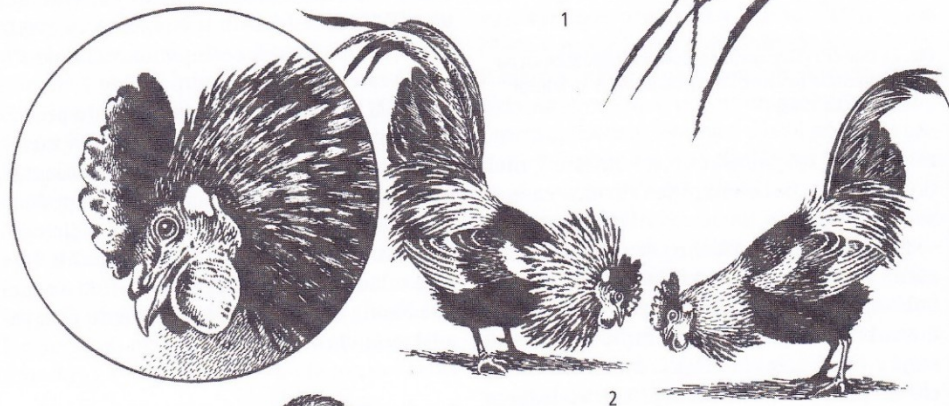
stejně intenzity naladění → třetí, úplně jiná.

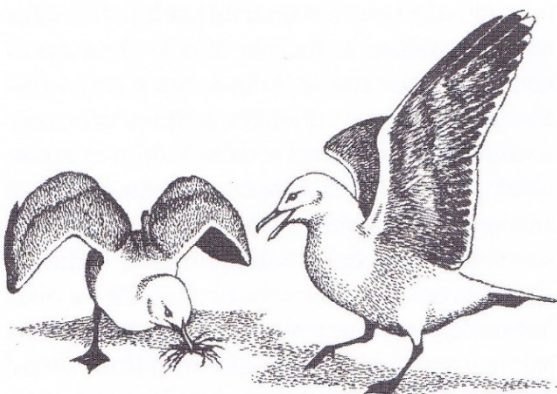
Obr. 27 Konfliktní chování. Přeskokové chování: 1) ústříčníka velkého, který při střetu s jiným silným soupeřem předstírá spánek, 2) soupeřících kohoutů, kteří klovou náznačkově do země, 3) komfortní projev špačka. Přeorientované chování: 4) kos černý bojuje s listem jako náhradním soupeřem

Setkají-li se dva tenkozobci opační (*Recurvirostra avosetta*), stává se někdy, že místo souboje zdánlivě usnou. Je to příklad tzv. přeskokového jednání. — Podle N. Tinbergena (1951)

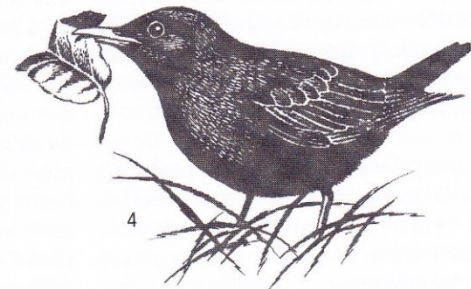

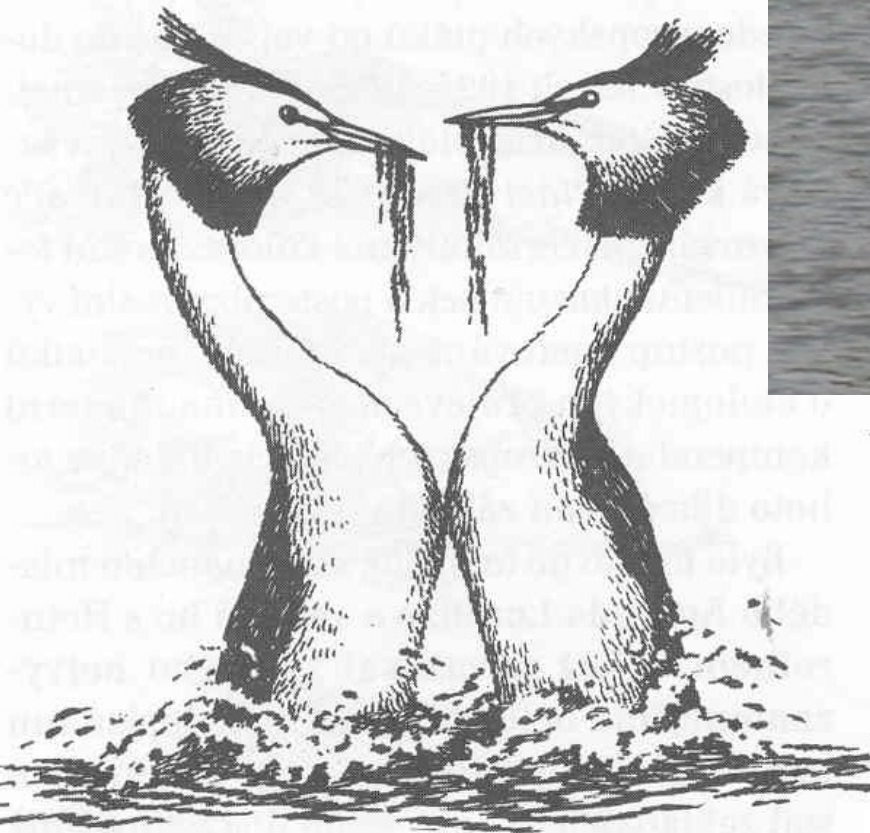
Konfliktní chování – střet dvou (a více) motivací. **Ambivalentní ch.** – rychlé střídání dvou projevů – potravní motivace a strach před člověkem.

Obr. 28 Přeorientované chování racka stříbřitého. Pták nalevo si svou agresivitu vybijí trháním trsu trávy

Přeorientované ch.
– konflikt útočné a útekové motivace

Ritualizace – určité prvky chování ztratily původní funkci, přeměna normálního způsobu chování na projev **biokomunikace**.

Kačer kachničky mandarínské (*Aix galericulata*) si při toku náznakově čistí křídlo. Toto čištění původně vzniklo jako přeskokové jednání. Dalším vývojem se tento projev ritualizoval a u tohoto druhu se dokonce vytvořil zvláštní signál – nápadně mohutná a ozdobná letka na každém křídle. Čištění je vždy spojeno s náznakovým napitím, které má význam pozdravu. — Podle K. Lorenze (1941)

Stres

Dlouhodobý konflikt organismu a prostředí – zvíře se setkává s nepříjemnými vlivy (teplo x chlad, střety s nepřáteli či predátory včetně příslušníky vlastního druhu) – tzv. **stresory**. Ty vyvolávají fyziologické změny (vyšší aktivita sympatiku v kombinaci se zvýšenou produkcí dřeňových hormonů adrenalinu i nor- iniciuje tepovou srdeční frekvenci s obranou – pocením, změnami v dýchání vedoucí k připravenosti obranně-útočných fyzických reakcí) **poplachové reakce organismu**. Delší prohlubování stresu aktivuje korovou vrstvu nadledvin s mobilizací metabolických funkcí – **všeobecný adaptační syndrom** – se zpomalením růstu a poklesem pohlavní aktivity (až negace reprodukce mnoha faktory).

Etologické projevy: ztráta „zvědavosti“ (exploračního chování) a snížená schopnost učení

Významné stresory: - vysoká sociální hustota v důsledku přemnožení
- domácí zvířata v hromadném velkochovu
- extrémní námaha

Evoluční pozitivum

Regulační faktor gradací

Vyhledávací a ukončovací instinktivního chování – otázka hybných sil

Motivační mechanismus → vyhledávací (apetenční) chování

Hromadění "podráždění" – hledání spouštěcí podnětové situace →

konzumační akt (ukončovací, závěrečný).

Ukončovací aktivity redukuje schopnost odpovědi (možné opakování sokol).

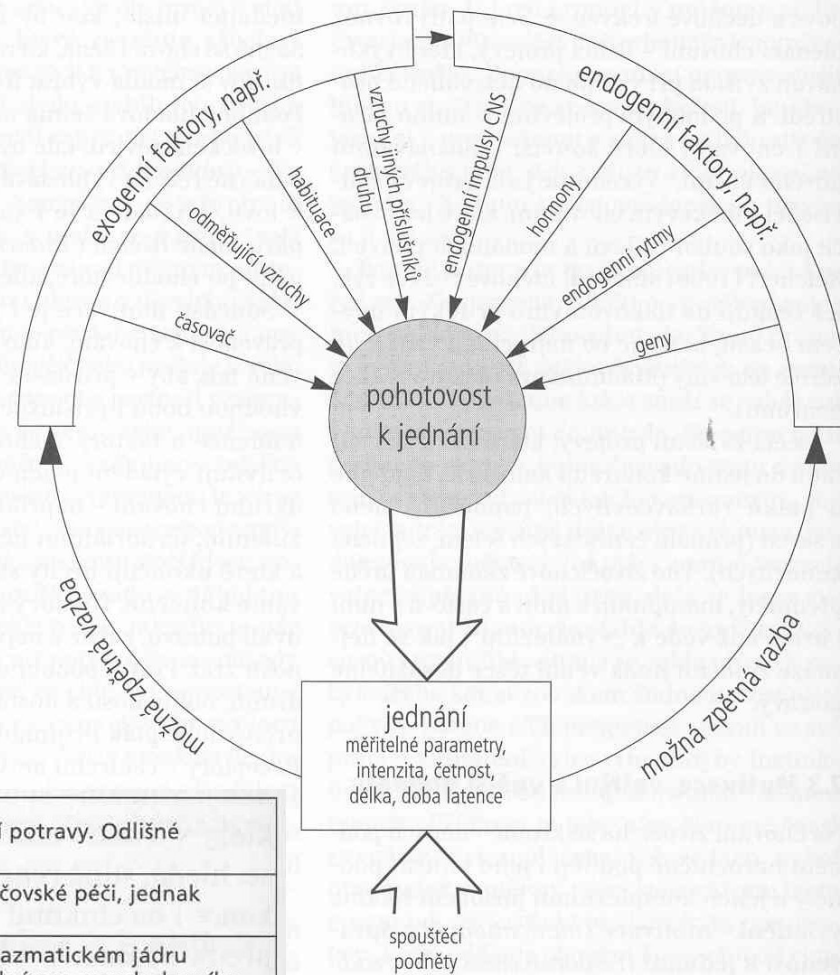

Schéma motivace jako výsledek vztahu mezi vnějšími a vnitřními faktory

VNITŘNÍ PODNĚTY:	smyslové buňky měří obsah glukózy v krvi a signalizují nutnost přijímání potravy. Odlišné osmotické senzory řídí přijímání tekutin
	hormonální hladiny v krvi jednak ovlivňují chování při námluvách a rodičovské péči, jednak stimuluje nutnou agresivitu v teritoriálním a společenském chování
	endogenní cykly – vnitřní hodiny, které jsou u savců umístěny v suprachiasmatickém jádru hypotalamu – zvláště cirkadiální a cirkanuální rytmy, jsou nepostradatelné pro rozvrh denního programu, mají rozhodující význam při rozmnožování, vytváření zásob, ale i pro prostorovou orientaci a migraci
	podstatně se uplatňuje i ontogeneze živočicha, jeho tělesné dospívání a uzrávání modálních koordinačních projevů
	produkce autonomních, spontánních vzruchů z neuronových center v centrální nervové soustavě
	geny
VNĚJŠÍ PODNĚTY:	motivující vnější podněty
	habituace
	pozitivní posilující podněty a časový odstup (latence) mezi signálem a odpovědí, který ovlivňuje jejich prahovou hodnotu
	časovače – vnější podněty, kterými denní a roční periodicitu synchronizuje činnost živočicha s podmínkami vnějšího prostředí

Modifikace vrozených projevů

Vrozené chování nelze oddělit od naučeného, tvoří komplex (druhová x individuální paměť).

Vztah mezi vrozeným chováním a učením

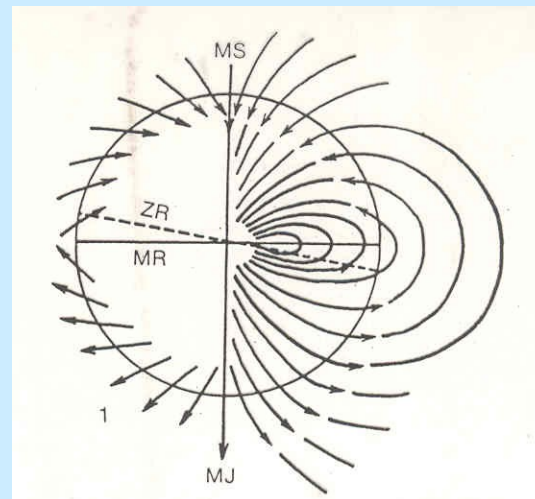
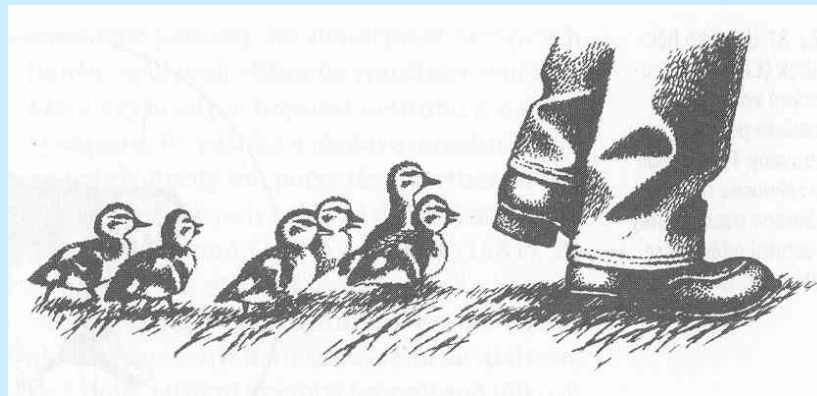
Historie etologie: 1. výzkum instinktivního chování
2. mechanismus získaných individuálních projevů – učení.

Přechod: **obligatorní učení** – v pevně fixovaných životních citlivých (kritických) obdobích dojde k zapamatování jednorázového zážitku /**vtištění (imprinting)**/

Fakultativní učení – po celý život.

Procesy vycházející z vtištění

Mláďata ryb a ptáků si vtisknou místo narození. Zatímco mladí ptáci podle magnetické inklinace místa narození (úhel magnetických siločár), ryby podle pachu a dalších vlastností vody. Radíme sem i vliv časných zkušeností s agresivitou rodičů na pozdější chování mláďat (primáti). Mladé kachny (stromové) preferují hlas matky před vzhledem (seskok).

Regulace chování v etologických teoriích

Kontrola instinktivního chování – nervová ústředí (energetické systémy shromažďující specifickou energii)

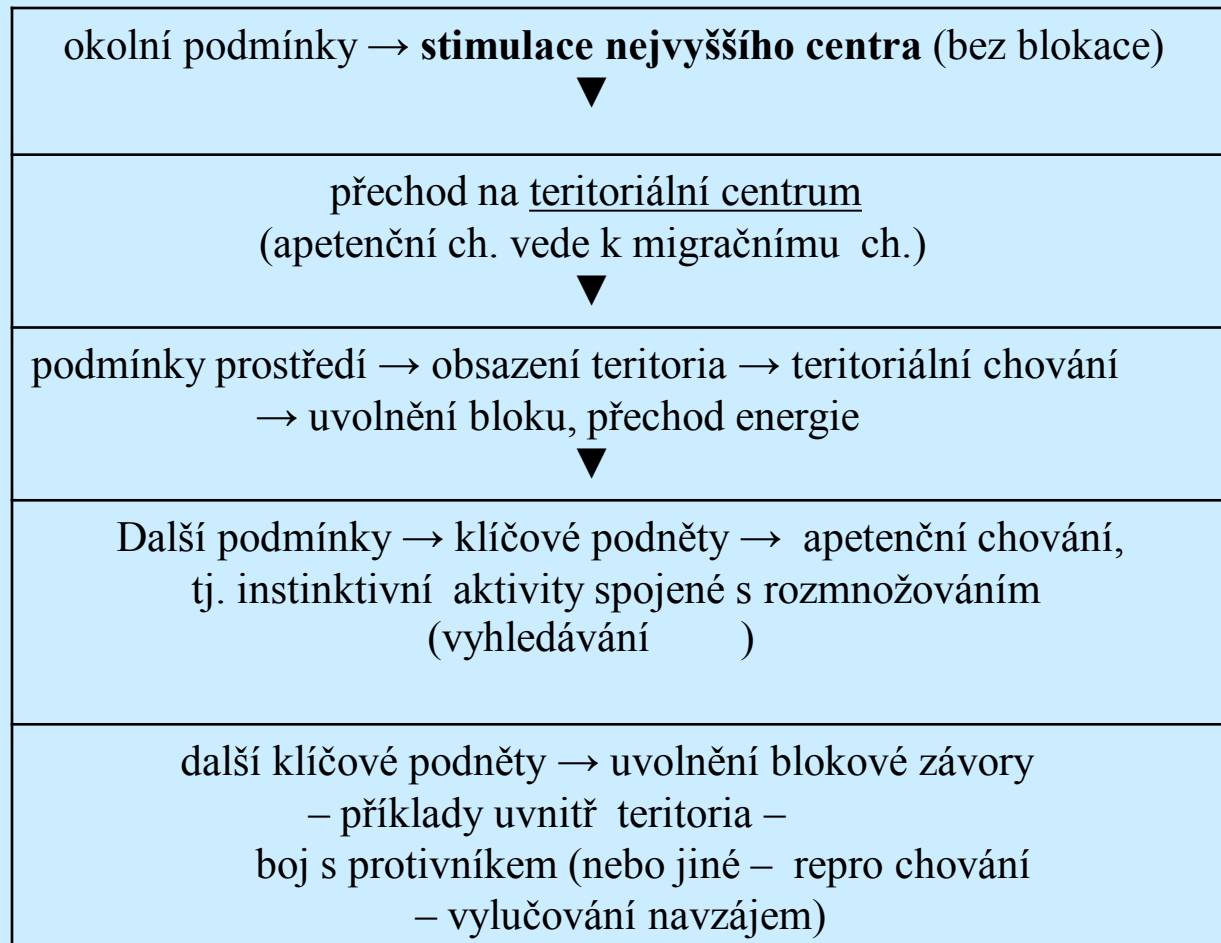
Instinktivní chování zahrnuje komplex dědičných, druhově specifických pohybových koordinací (vzorů instinktivních aktivit).

Koordinující dispozice – v CNS.

Hierarchie instinktivního chování

Každý instinktivní mechanismus je ve stavu schopnosti okamžité reakce na podněty. Intenzivní aktivace jednoho ztěžuje průběh druhého → blokády

Seřazení aktivit do stupňů (hierarchie) – rozmnožovací aktivity koljušky

UČENÍ

1. **změna v chování**
2. **důsledek zážitků, zkušeností** ne růstu, jejichž zdrojem jsou informace o vnějším nebo vnitřním prostředí, což je odlišuje od růstu
3. **relativní stálost v čase** (odlišnost od krátkodobých změn v důsledku fluktuací v motivaci, nebo únavy)

Metodologické problémy učení – jak měřit?

Výsledek učení: **změna v chování**

Vyhasínání paměťových stop. Křivka učení

Typy učení

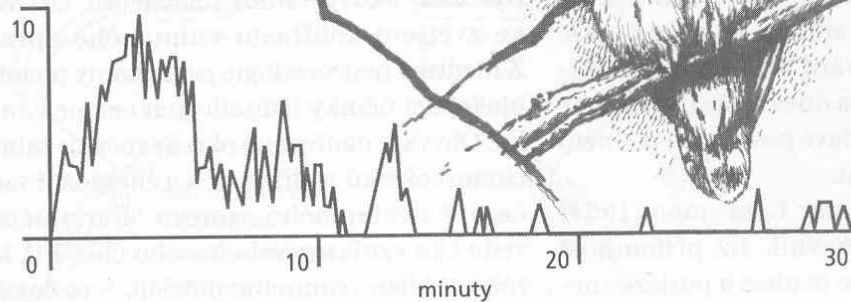
Habituace (návyk) –

přizpůsobování stálé, opakující se změně prostředí.

Úlekové poskočení potkana. Orientačně-pátrací chování (potkan a ostatní hlodavci v novém prostředí).

počet varování za 10 s

Obr. 14 Senzitace a habituace pěnkavy obecné na stejný podnět. Po objevení živé sovy zvýší pěnkava prvních 10 minut počet varovného volání a útočných projevů (senzitace), od 15. minuty tyto projevy mizí a nastává habituace na stejný podnět (podle Hindeho 1954)

Senzitace – zvýšení reakcí na podnět:

Bojovnice *Betta* – se známými samci nebojuje, s novým ano.

Podmiňování I.P. Pavlova

Metoda podmíněných reflexů – klíčová úloha pro procesy učení.

Reflexní činnost = reflexní oblouk.

Nižší nervová činnost: genetický přenos, nepodmíněné reflexy (polykání, ...)

Instinkty – řetězovité spojení komplexů nepodmíněných reflexů.

Vyšší nervová činnost – **podmíněné reflexy** – proměnlivé, dočasné. Také reflexní charakter, ale konkrétní obsah je odrazem momentálních podmínek. Změna podmínek vyvolá změnu obsahu podmíněného reflexu. Akusticko-sekreční podmíněný reflex – psi – zvuk není indiferentní podnět, ale signál (podmíněný reflex, příjem potravy a slinění zůstává nepodmíněným reflexem. Oblast neurofyzologie).

Vyhasínání reflexu – posilování (odměna i trest)

Zobecňování (generalizace) podmíněného podnětu s podobnými – vyhýbání se obdobné jedovaté či nechutné potravě (mimikry)

Instrumentální (operantní) podmiňování.

Behaviorismus – zúžení pojmu chování pouze na komplex fyzických reakcí – likvidace psychologie – paradox USA.

Experimenty spočívají v úniku z klecí s jednoduchou západkou na principu pokus x omyl.

Obecné schéma: orientačně-pátrací chování bez zaměření (chaotické), náhodné otevření západky. Opakování: orientace na západku → výsledek vyřešení úniku.

1. zákon účinku –

tendence opakování projevů chování s uspokojováním potřeb -
tendence vyloučení projevů chování s potrestáním

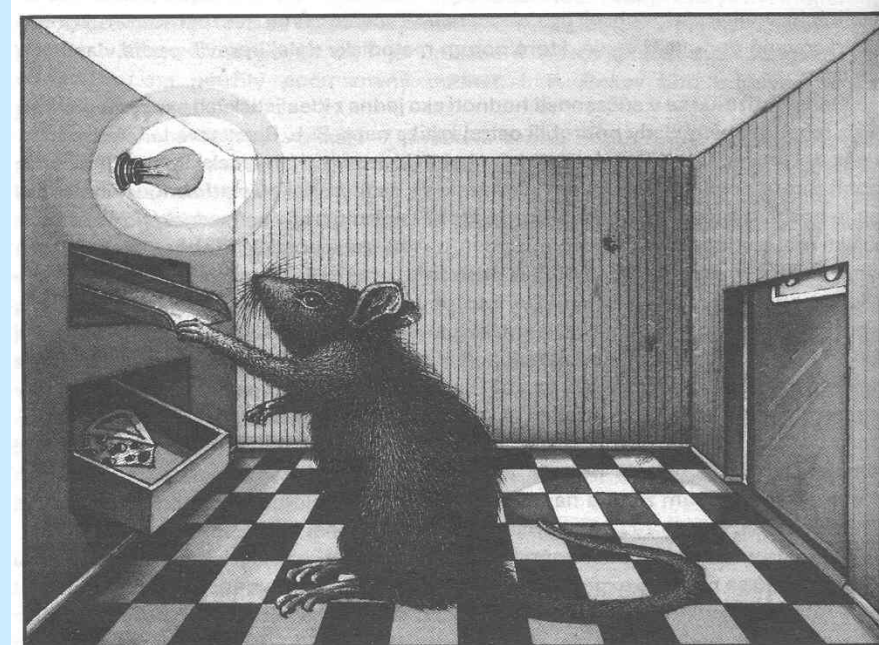
2. zákon cviku –

opakováním projevů se tyto upevňují,
sílí vazba mezi projevem a účinkem

Skinnerova klec – termín "posilnění"

(odměna i trest) – motivační nebo emociální složka regulace chování.

Tvorba dlouhodobých zásob a učení

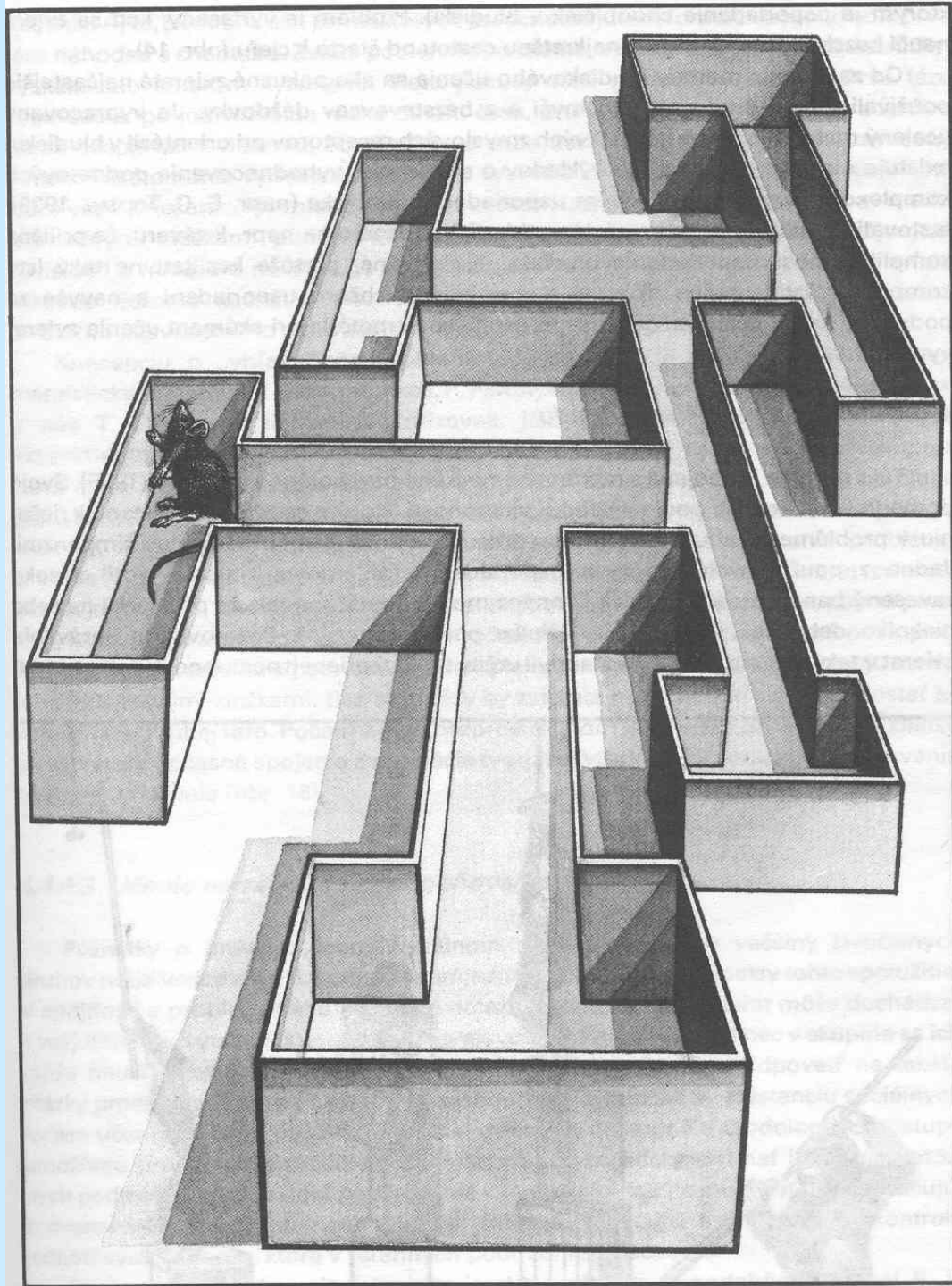
Vyšší formy učení a myšlení

Bludištní učení –

nejrozpracovanější.

Vychází z předchozího –

T-bludiště nejjednodušší, m

Učení na základě napodobování

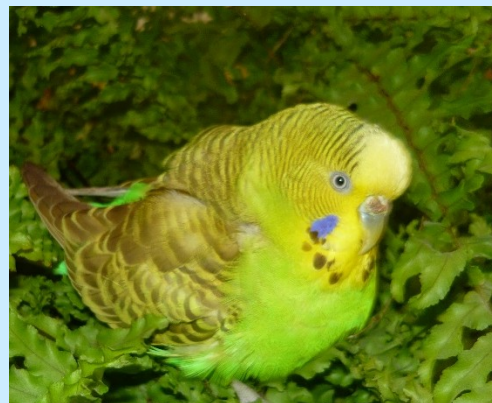
– efektivnější zisk potravy podle rodičů –
kuřata, kočky, nejefektivnější u opic (46 %).

Zvláštní případ: **tradice** – využívání poznatků po generace –
sýkory (Londýn – Anglie),

Japonští makakové – rýže, batáty

Napodobování zvuků – ptáci.

Část vrozena, podíl učení. Papoušci, klecové andulky.

Tak například mytí potravy vynalezla samice *Imo* na ostrově Košima v roce 1953, když vědci pohazovali po zemi sladké brambory, aby vylákali makaky z lesa.

Zatímco ostatní opice písek otíraly jako obvykle packami, Imo jednoho dne přišla na to, že mnohem rychlejší a účinnější je opláchnout bramboru v nedalekém potoce. Ostatní členové tlupy, s výjimkou nejstarších jedinců, zlepšovák rychle okoukali. Mytí brambor se stalo v této tlupě běžným jevem i u mláďat (tradice). Další zdokonalení: mytí v mořské vodě dodá bramborům příjemnější chuť.

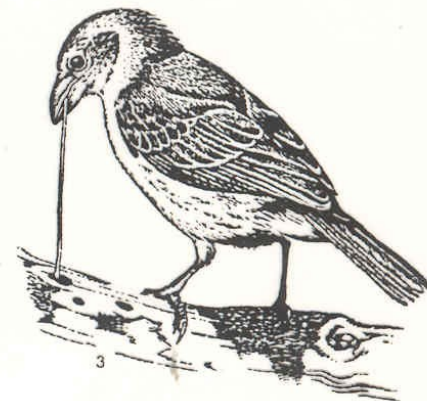
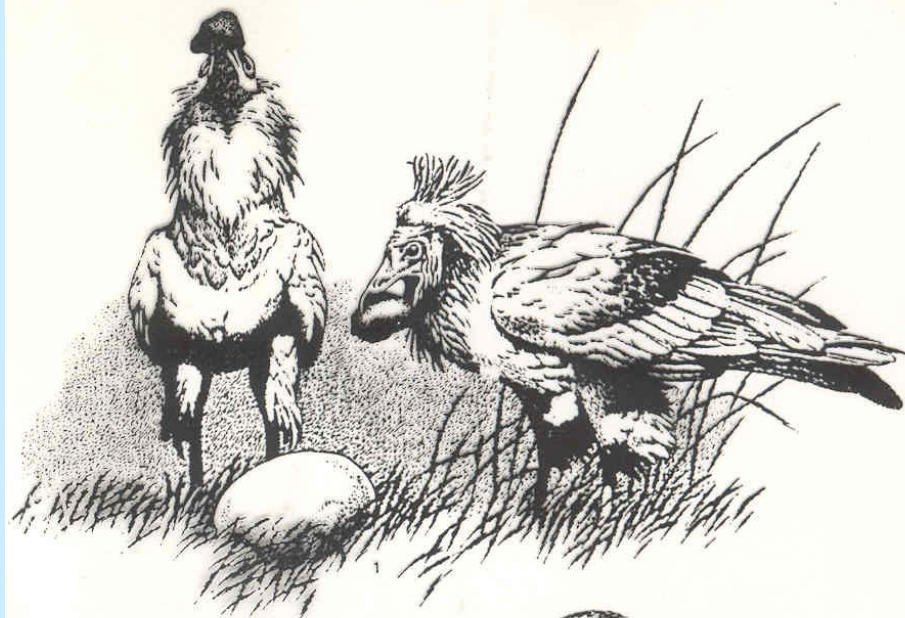
Další zlepšovák Imo: při krmení zrním na zem (písek) – hrst pšenice a písku hodila do vody a zatímco písek a kamení šel rychle ke dnu, pšeničná zrnka se vznášela na hladině a bylo jednoduché je posbírat a pojídat bez skřípavého písku. I tento postup zanedlouho okoukali ostatní členové tlupy.

O deset let později, na druhém konci Japonska, jiná opičí inteligentka, *Mukubili*, zjistila, že vlézt si v chladném období do horkých pramenů není vůbec nepříjemné. Po několika letech se tento zvyk stal tradicí; makakové se dokonce začali chodit vyhřívat do lázní určených pro lidi. Nakonec byly v horách zbudovány lázně určené výhradně opicím (<http://www.photostaud.com>).

Používání nástrojů u zvířat

– poměrně rozšířené –
rozbíjení kořisti – vrány, supi,
sešívání listů – mravenci *Oecophylla*,
poustevníček – vysazuje sasanku,
stříkoun sráží hmyz do vody,
Darwinovy pěnkavy – ostny na larvy,
vydra mořská – rozbíjení kořisti aj.

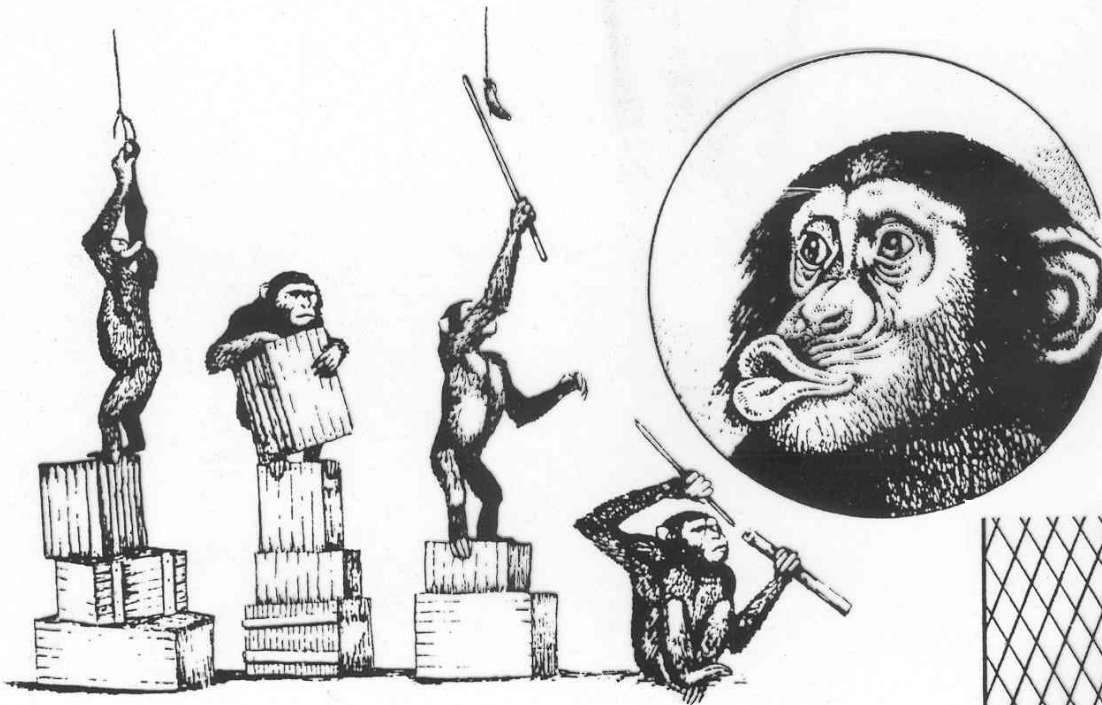

■ Supi mrchožrouti rozbíjejí pštrosí vejce házením kamenů (1). šimpanzi loví termity pomocí naslíněné větvičky (2), galapážská zemní pěnkava napichuje larvy brouků v chodbičkách ve dřevě ostnami kaktusu (3), mravenci rodu *Oecophylla* sešívají listy pro hnízdo pomocí larev, které mají snovací žlázy (4)

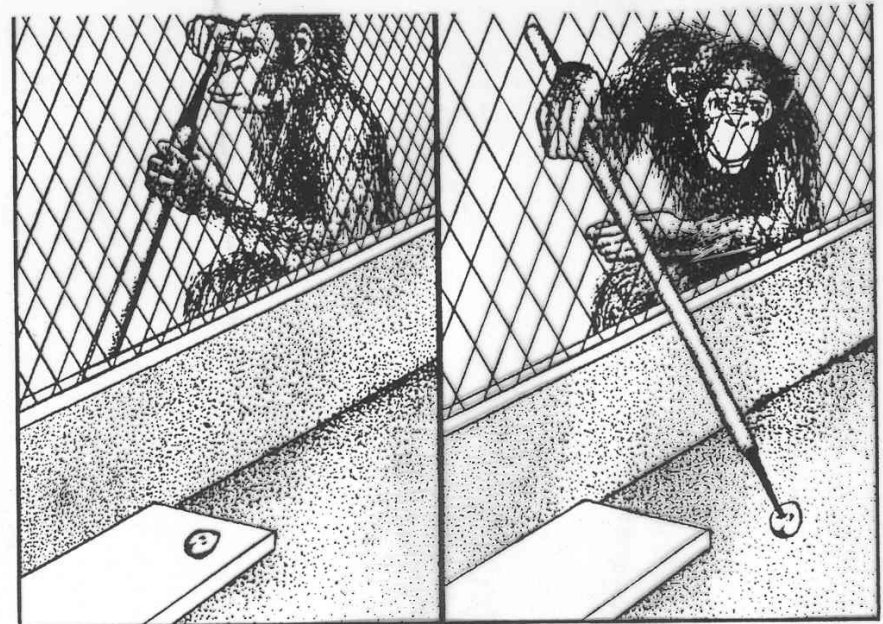
Učení na základě "vhledu" –

metoda okliky – zavěšený banán + šimpanz + bedny (případně prut na sražení).

Paralaktické x telotaktické ryby:
první se orientují až u překážky

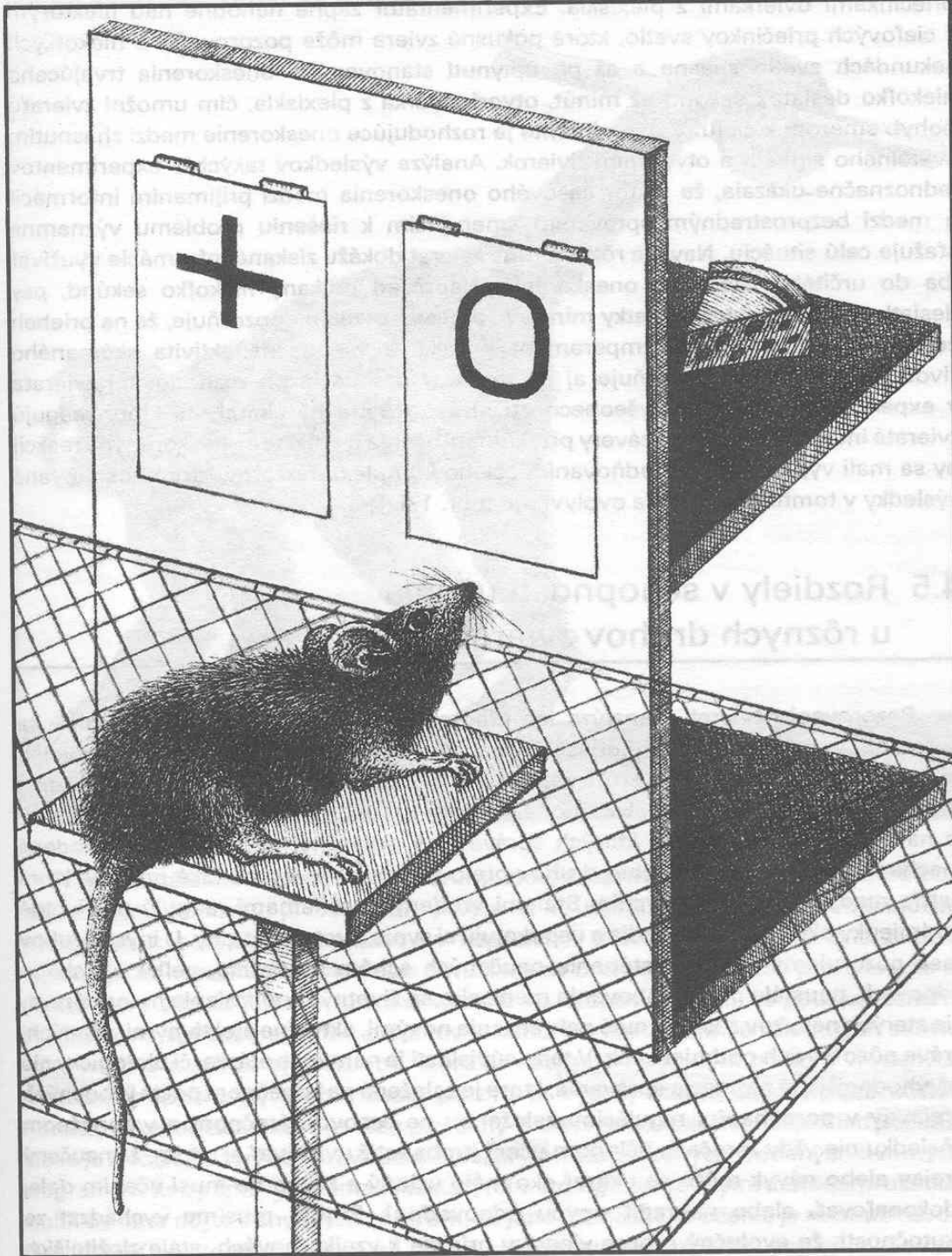
Jiné problémové „vhledové“ učení s
„nedostupnou“ potravou

Učení s opožděnou reakcí

–
opačně: jaký časový interval
může uplynout, aby informace
se dala ještě využít?

Potkani – x sekund, psi - 10x
sekund, opice 10x min.

Rozdílné schopnosti učení

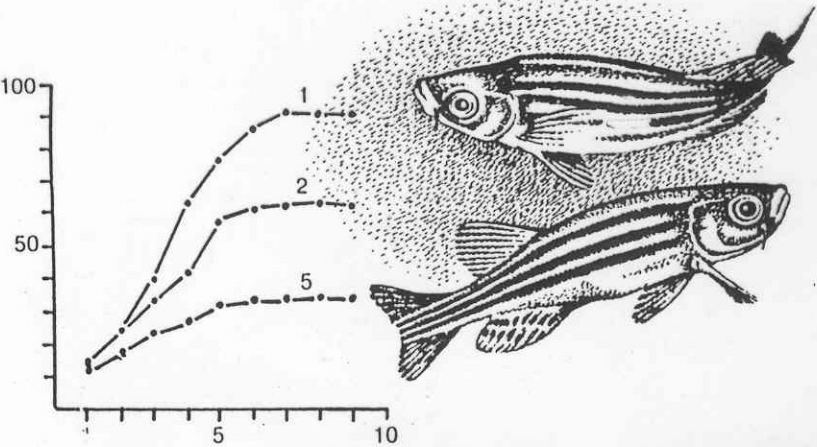
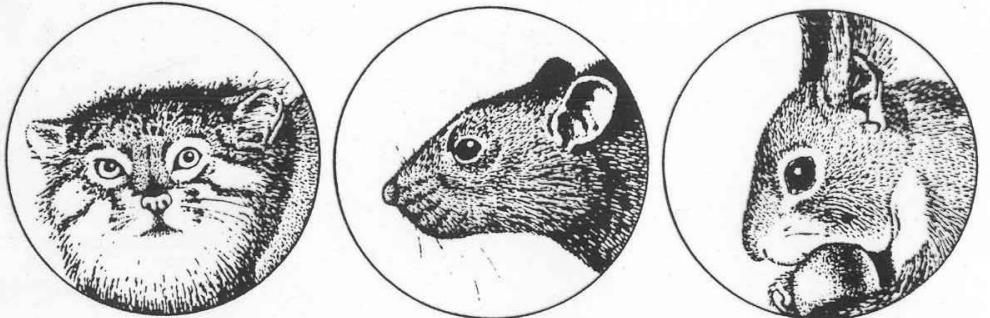
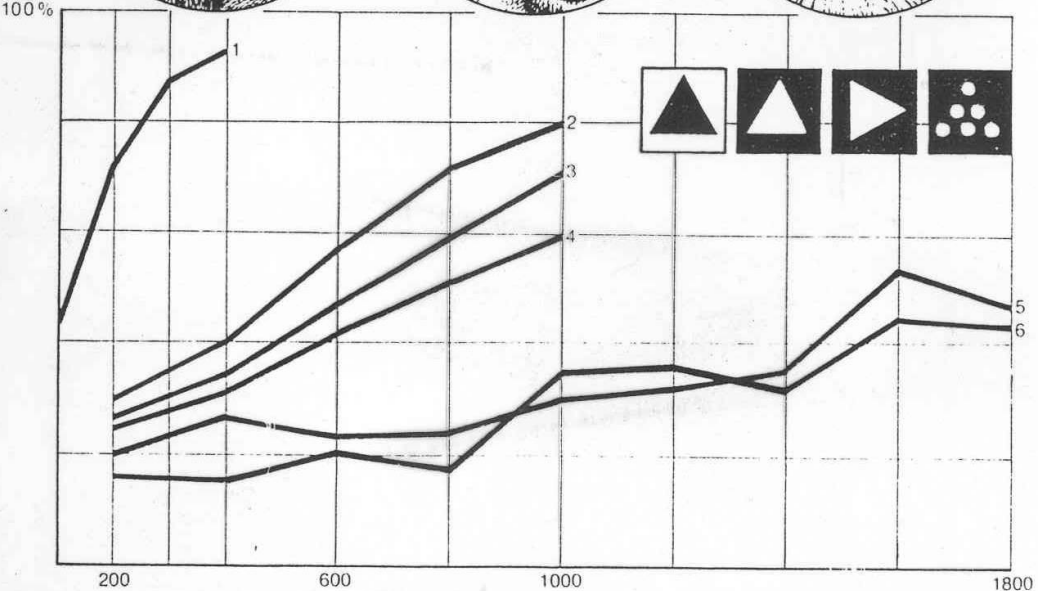
A) druhy s převahou vrozených schémat

B) druhy s převahou naučených schémat

Co je výhodnější?

■ Rozdíly v rychlosti učení učebních souborů, například trojúhelníků v nejrůznějších provedeních a řady dalších obrazců u makaka (1), kotula (2), tamarína (3), kočky (4), potkana (5) a veverky (6). Na vodorovné ose je počet zadáných úloh, na svislé ose procento správných odpovědí. Makak se učí výrazně rychleji, na rozdíl od něho u potkana a veverky se učení nijak zvlášť nelepší ani po 800 úlohách, i když i u nich jejich procvičováním procento správných rozhodnutí stále pomalu roste

■ U ryb žijících v hejnech, jako je zebříčka (*Brachydanio rerio*), závisí učení na počtu ryb. Pět ryb se učí výrazně lépe, což dokazuje plochá dráha křivky s méně pokusy (počet udává svislá osa), než když je ryba jenom jedna. Na vodorovné ose je vyneseno počet úloh, které se ryby musely naučit

Odlišné schopnosti v učení

A) druhy s převahou vrozených schémat

B) druhy s převahou naučených schémat

Co je výhodnější?

Čím jsou živočichové fylogeneticky výš,
tím rozsáhlejší jsou schopnosti učení.

I v životně důležité oblasti mohou druhy ad A)
vykazovat překvapivě vysoké schopnosti
(zapamatování) – květolib včelí .

Pro stanovení schopnosti učení nelze užít jeden univerzální test –
schopnost učení je vyvinuta v různých oblastech – nutný etogram, jeho
analýza, jednotlivé oblasti. Včely – dlouhodobá paměť

Paměť – uchování minulých zážitků včetně učení po určitou dobu

Krátkodobá (pracovní, operační) p. s malou kapacitou, rychlým vybavením

Dlouhodobá sekundární paměť (nutné opakování informace)

Dlouhodobá terciární paměť (číst, psát, vlastní jméno ...)

Přesun informací z krátkodobé p. do dlouhodobé (15 min, 55 min)